

LABYRINT

Met dit schrijven wil ik helder maken en houden wat ik aan het doen ben.

Met LABYRINT ga ik een nieuwe fase in als kunstenaar.

Met de vormen, die ik verbind door middel van naai- en breitechnieken ga ik hangende figuren maken waar de kijker omheen kan lopen.

Ook wil ik uitproberen hoe ik de kijker bij mijn werk kan betrekken.

Ik ga verder met mijn onderzoek naar schakelen. Wat heeft het veranderen van de fysieke instelling voor gevolg voor kleurgebruik, lijnvoering, compositie, wel of geen figuratie etc.

WAT DACHT IK OOK AL WEER

Mijn hamvraag is: Wat gebeurt er in het lichaam als het geraakt wordt? Mijn motto: "IETS GAAT ZIJN GANG". De reactie van het lichaam op de wereld om mij heen is geen bewuste keuze, maar gebeurt aan mij. Gedachten die opdoemen, gevoelens die spelen, een besef dat ineens aanwezig is. IETS doet zich onaangekondigd voor. Ik probeer dit IETS te vangen als spiegel van de wereld om mij heen

Al vanaf de tijd dat ik in het theater(onderwijs) werkte heeft het me verwonderd dat wij in staat zijn om te schakelen tussen denken, voelen en beseffen.

De wereld in mij en om mij heen is complex en raadselachtig en door haar op verschillende manieren (vanuit het denken, vanuit mijn emoties, vanuit een besef) te benaderen onthult zich steeds een ander aspect van wat er speelt. Ik zal er nooit volledig greep op krijgen, er dient zich altijd weer een nieuwe afslag aan.

Doordat ik toegang heb tot verschillende manieren om in de wereld te staan kan ik mij verbinden met de ander.

In het acteren heb ik ontdekt dat de verschillende posities (denken, voelen en beseffen) hun eigen gevolgen hebben voor de formele kenmerken van het bewegen, zoals dynamiek, kracht, snelheid, lijnvoering etc.

Toen ik beeldend ging werken bleek dat ook daar op te gaan voor formele kenmerken als figuren, patronen, vlakken, kleuren, lijnvoering, materiaalgebruik etc. Zij veranderen als ik als maker schakel naar een andere positie.

Ik wil niet iets afbeelden, ik wil geen plaatje maken, omdat ik daarmee iets vast zet. Ik tast de wereld in en om mij heen af en registreer in het moment wat er gebeurt. Omdat ik schakel tussen denken, voelen en beseffen ontstaat er een samenstel aan voorstellingen, fantasiebeelden, patronen, vlekken, lijnen en letters. Niet hiërarchisch opgebouwd maar in een gelijkwaardig samengaan van verschillende krachten die op elkaar inwerken.

De vormen die zo ontstaan knip ik uit en verbind ik met elkaar door middel van naai- en breitechnieken. Technieken die mij doen denken aan mijn moeder en mijn oma's. Zij brachten hiermee niet alleen hun bestaan op orde, maar beleefden ook plezier in het maken van mooie dingen.

Door de registraties van wat ik meemaak met elkaar te verbinden kom ik onverwachte gevoelens, een andere verbeelding, nieuwe herinneringen en niet eerder gevormde gedachten op het spoor. Het beeld dat zo ontstaat is een autonoom object. Tot voor kort hing het aan de wand.

Ik werk met papier, kwetsbaar materiaal. Het slijt in het werkproces en ook als het in de la ligt. Herstellen en repareren (heroverwegen en herzien) is een essentieel onderdeel van het werk. Vandaar dat ik met naai- en breitechnieken werk. Zij refereren, zoals al gezegd, aan mijn moeder en mijn oma's in hun poging de boel bij elkaar te houden en iets van het leven te maken. Ouder werk hergebruik ik voor nieuw werk.

Ik hoop dat de kijker in mijn werk kan ronddwalen als in een labrynt, dat het de complexiteit ervan wil ondergaan en zich wil laten beïndrukken, zowel door wat aanspreekt als door wat afstoot.

ONDERZOEK

Hoe kan ik de vormen die ontstaan en die ik heb uitgeknipt zo met elkaar verbinden dat er objecten ontstaan, die los van de muur komen, zodat de kijker er omheen kan lopen en ze eventueel kan aanraken.

Zoals ik als maker schakel tussen ondergaan, bedenken en meemaken, wil ik ook de kijker uitdagen om van positie te wisselen.

Als het werk aan de muur hangt staat de kijker er tegenover en is er ruimte voor reflectie. Als de kijker zich in een labyrint van hangende beelden begeeft en de beelden zelfs kan aanraken kan hij het werk ondergaan en er in op gaan.

Wat betreft de derde positie: meemaken. Dat is een optie, die steeds weer in mijn gedachten opdoemt. Ik doe er wel eens een experiment mee en ik zal dat bij komende exposities ook doen.

WAT GA IK DOEN

Niet afbeelden, maar aftasten en registreren

Dat wat in het hier en nu gebeurt leidend laten zijn

Wisselen van fysieke instelling (meerdere perspectieven, verschillende gezichtspunten)

Verschillende beeldtalen naast elkaar laten bestaan

In dialoog gaan met wat er op papier ontstaat (de krachten, die op elkaar inwerken)

Componeren vanuit dat wat ontstaat (hoe valt het papier in een vorm als je het op gaat hangen)

Het ding zijn eigen gang laten gaan

ONDERTUSSEN

Is het eerste beeld "Heimwee" af en heeft op de de expositie "IJzingwekkend 4" (Utrechtse kunstenaars in Den Helder) gehangen.

Het tweede beeld, een reeks van vier hangende lichamen "Van het meisje van zestien jaar" zijn klaar op een paar details na.

Het derde beeld "Ik ben een meeuw" heb ik nog onderhanden.

Op de atelierroute van Kunstliefde in oktober 2018 maak ik met de beelden een installatie in mijn atelier en onderzoek ik de reactie van de kijker:

Ook wil ik experimenteren met hoe ik de kijker bij het werk betrek

Laatste versie

Juli 2018

Gretha Hengst

Foto's:

1. "Heimwee". 210 x 250 x 100. Papier, acryl, garen, draad
2. "Van het meisje van zestien jaar 1"
3. "Van het meisje van zestien jaar 3"

.

.

.

